

Sygn. akt VI ACa 482/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 czerwca 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VI Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SA Jacek Sadowski

Sędziowie: SA Marcin Strobel

SO del. Magdalena Majewska (spr.)

Protokolant: Izabela Nowak

po rozpoznaniu w dniu 2 czerwca 2017 r. w Warszawie

na rozprawie sprawy z powództwa H. H.

przeciwko (...) sp. z o.o. w W.

o ochronę dóbr osobistych

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 25 listopada 2015 r.

sygn. akt III C 1358/11

I. zmienia zaskarżony wyrok:

a) **w punkcie pierwszym częściowo w ten sposób, że oddała powództwo co do kwoty 45 000 zł (czterdzieści pięć tysięcy złotych) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 20 maja 2011 roku do dnia zapłaty;**

b) **w punkcie czwartym w całości w ten sposób, że obciąża kosztami procesu obie strony w równych częściach, pozostawiając szczegółowe rozliczenie kosztów referendarzowi sądowemu;**

II. oddała apelację w pozostałej części;

III. znosi wzajemnie pomiędzy stronami koszty postępowania apelacyjnego;

IV. przyznaje radcy prawnemu J. I. ze Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w W. kwotę 3 708 zł (trzy tysiące siedemset osiem złotych) powiększoną o należny podatek VAT tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powódce z urzędu w postępowaniu apelacyjnym.

Sygn. akt VI ACa 482/16

UZASADNIENIE

H. H. w pozwie z dnia 21 września 2011 roku skierowanym przeciwko (...) sp. z o.o. w W. wniosła o:

1. zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kwoty 100.000,00zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 20 kwietnia 2011 r. do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia za doznana krzywdę z powodu naruszenia dóbr osobistych,
2. złożenia przez pozwaną do jej wiadomości oświadczenia o następującej treści: „Ogłoszenie o treści erotycznej zamieszczone na portalu (...) było nieprawdziwe, w związku z czym przepraszamy Panią za naruszenie Pani dóbr osobistych i krzywdę, której doznała Pani wskutek tego naruszenia”,
3. zasądzenia od pozwanej na rzecz powódki kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwana (...) sp. z o.o. w W. w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Wyrokiem z dnia 25 listopada 2015 r. Sąd Okręgowy w Warszawie w pkt I zasądził od (...) Sp. z o.o. w z/s W. na rzecz H. H. kwotę 50 000,00 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 20 maja 2011 r. do dnia zapłaty. W pkt 2 zobowiązał (...) sp. z o.o. w z/s W. do złożenia powódce pisemnego oświadczenia o następującej treści „Ogłoszenie o treści erotycznej zamieszczone na portalu (...) było nieprawdziwe, w związku z czym przepraszamy Panią za naruszenie Pani dóbr osobistych i krzywdę, której Pani doznała wskutek tego naruszenia”. W pkt 3 powództwo w pozostałym zakresie oddalił. W pkt 4 obciążył pozwanego kosztami procesu od uwzględnionego powództwa, pozostawiając szczegółowe ich wyliczenie referendarzowi sądowemu.

Swe rozstrzygnięcie Sąd Okręgowy oparł na następujących ustaleniach faktycznych:

Powódka H. H. prowadziła od 25 kwietnia 2009r. pod nazwą Firmy (...) z/s w G. ul. (...), której przedmiotem działalności gospodarczej była m.in. produkcja gotowych wyrobów tekstylnych, sprzedaż detaliczna, wysyłkowa hurtowa lub przez Internet wyrobów tekstylnych, działalność w zakresie specjalistycznego projektowania, jak również artystyczna i literacka działalność twórcza.

Powódka nie zwracała się do pozwanego o umieszczenie na stronach pozwanego (...) danych dot. jej Firmy (...) z/s w G. ul. (...). Pozwana (...) sp. z o.o. w W. na stronie znajdującej się w portalu (...) umieściła ogłoszenie dot. Firmy powódki w branży „kluby nocne”. Wyszukiwarka (...) na zapytanie użytkownika wyświetlała treści pobrane z docelowych stron znajdujących się w portalu (...). Frazy zawarte przy ogłoszeniu Firmy powódki (...) ze wskazaniem adresu siedziby Firmy powódki, i jej telefonu pochodziły ze źródłowej strony pozwanej znajdującej się w serwisie (...). Zamieszczenie ogłoszenia dot. formy powódki miało bezpośredni związek z ukazywaniem się tego ogłoszenia w wynikach wyszukiwania na portalu w (...) po wpisaniu nazwiska powódki lub słów „klub nocny G.". Zmiany przez pozwanego ogłoszenia w portalu (...) w pierwotnej wersji nadal ukazywało się w wyszukiwarce (...) po wpisaniu w tej wyszukiwarce imienia i nazwiska powódki lub słów „klub nony G." ponieważ wyniki wyświetlane w tej wyszukiwarce oparte są o kopię stron przechowywanych przez (...), która jest aktualizowana z opóźnieniem. Pozwany miał wpływ na treść danych (...) na stronie wyszukiwarki (...) Na stronie (...) wyświetlały się przy firmie powódki frazy „erotyczne show, śmiała zabawa..” w polu title, a to oznacza że frazy te mogły pochodzić tylko i wyłącznie ze strony źródłowej (...) znajdującej się w serwisie (...).

Po publikacji tego ogłoszenia w marcu 2010r. zaczęły pojawiać się od połowy marca 2010r., telefony do powódki, od różnych mężczyzn, dzwoniących o różnych porach w dzień i w nocy /głównie nocy/ dopytujących się o usługi erotyczne, seksualne. Telefonów było dużo /około 20/ i pojawiały się przez kilka tygodni. Jednego z mężczyzn powódka zapytała się skąd ma jej telefon, odpowiedział że ma go z Internetu. Następnie powódka wpisując swoje nazwisko w Internecie zobaczyła strony, gdzie przy jej nazwisku wyświetlały się w wyszukiwarce (...) słowa (...) - erotyczne show, śmiała zabawa..” (...) Klub (...) ul. (...), tel. (...) E -mail do (...) Klub (...), (...)" Zakończyły się telefony, z chwilą kiedy to powódka pozbyła się tego numeru telefonu, wyrzucając go.

Przy pomocy informatyka powódka ustaliła, iż informacje dot. jej Firmy pochodzą ze stron internetowych pozwanego. Wówczas napisała emaila na początku maja 2010r. do pozwanego o usunięcie tych informacji z Internetu. Gdy nie

było odzewu, bo cały czas informacje pojawiały się w Internecie, napisała kolejne pismo, wtedy skontaktował się z nią pracownik pozwanego, który poinformował o usunięciu informacji z Internetu ze stron pozwanego. Jednak w wyszukiwarce (...) informacje te nadal się pojawiały jeszcze przez dłuższy okres do roku 2011.

Powódka w związku z publikacjami była podejrzewana przez męża i dzieci o zdradę małżeńską. Przez lokalną społeczność była nazywana jako osoba nie przestrzegająca obyczajów, nazywano ją „cicha woda brzegi rwie” mówiono że założyła działalność gospodarczą branży dekoratorskiej, aby ukrywać faktyczną działalność w branży erotycznej. Powódka w związku z tą sytuacją musiała zażywać leki uspokajające. Miała problemy w kontaktach towarzyskich, rodzinnych, z klientami, trudno było jej spojrzeć w oczy tym wszystkim ludziom i się im tłumaczyć. Miała lęk przed telefonami. Z tego powodu zrezygnowała ze swej działalności gospodarczej. Decyzją Urzędu Miejskiego w G. z dnia 30 grudnia 2010r. działalność Firmy powódki została wykreślona w związku ze złożeniem przez powódkę zawiadomienia o zaprzestaniu wykonywania działalności gospodarczej.

Po zamknięciu działalności gospodarczej miały później problemy z podjęciem zatrudnienia. Podjęła zatrudnienie w marcu 2011 r. w Agencji (...) jako agent nieruchomości, z uwagi na lęk przez kontaktami telefonicznymi musiała zrezygnować z tej pracy. Następnie była osobą bezrobotną aż do 1 kwietnia 2012r. kiedy to podjęła pracę w salonie meblowym. Wówczas ponownie pojawił się taki sam lęk przed telefonami. Po wyjawieniu swojego problemu temu pracodawcy, zatrudnił ją przy pracy gdzie nie musiała już odbierać telefonów. We wrześniu 2015 r. powódka otrzymała od niego propozycję przejścia salonu meblowego, z obawy przed podjęciem po raz drugi działalności gospodarczej powódka zrezygnowała z pracy u tego pracodawcy, wyjeżdżając do Norwegii. W wyniku publikacji przez pozwanego niezgodnych z prawdą informacji dot. powódki i Firmy powódki (...) z/s w G. ul. (...), zostały naruszone jej dobra osobiste w postaci dobrego imienia, reputacji, zdrowia.

Wezwaniem z dnia 20 kwietnia 2011 r. pełnomocnik powódki wezwał pozwaną do zapłaty w terminie 14 dni, na rzecz powódki kwoty 100.000,00zł tytułem zadośćuczynienia za straty poniesione w wyniku naruszenia jej dóbr osobistych.

W odpowiedzi na powyższe pismo pozwany poinformował iż po otrzymaniu od powódki zgłoszenia, usunął z bazy danych (...) sp. z o.o. dane dot. błędnej branży powódki i od 11 maja 2010 r. nie są już publikowane te dane. W związku z zaistniałą sytuacją pozwany zaproponował zamieszczenie bezpłatnej wizytówki w prawidłowej branży.

Na podstawie tak ustalonego stanu faktycznego, Sąd Okręgowy uznał powództwo w części za uzasadnione.

Zgodnie z art. 23 k.c. dobra osobiste człowieka, jak w szczególności zdrowie, wolność, cześć, swoboda sumienia, nazwisko lub pseudonim, wizerunek, tajemnica korespondencji, nietykalność mieszkania, twórczość naukowa, artystyczna, wynalazcza i racjonalizatorska, pozostają pod ochroną prawa cywilnego niezależnie od ochrony przewidzianej w innych przepisach.

Stosownie zaś do treści art. 24 § 1 k.c. - ten, czyje dobro osobiste zostaje zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne. W razie dokonanego naruszenia dobra osobistego może on także żądać, ażeby osoba, która dopuściła się naruszenia, dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków, w szczególności ażeby złożyła oświadczenie odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie.

Sąd I instancji wskazał, że w okolicznościach niniejszej sprawy, to pracownicy pozwanej dopuścili się takich działań które doprowadziły do naruszenia dóbr osobistych powódki. Pracownik pozwanego z działu sprzedaży zweryfikował - zakwalifikował Firmę powódki do branży „kluby nocne”, w której słowa kluczowe „erotyczne show, śmiała zabawa” były opisywane przez pracowników pozwanego. Jednocześnie Sąd I instancji wskazał, że w sprawie przedmiotowej nie zachodzi żaden brak bezprawności działania pozwanej, przy publikowaniu ogłoszenia dot. Firmy powódki.

Zdaniem Sądu I instancji to ogłoszenia pozwanej dot. Firmy powódki spowodowało negatywne reperkusje w życiu rodzinnym, towarzyskim jak również jej życiu zawodowym. Powódka wykazała jak to ogłoszenie wpłynęło na jej działalność gospodarczą, wizerunek jej osoby, wizerunek jej Firmy. Informacja dot. jej firmy, jej osoby wpłynęła też na

komentarze lokalnego środowiska na postrzeganie jej osoby, jej prowadzenia się, była nawet narażona na podejrzenia ze strony męża i dzieci o zdradę małżeńską. To spowodowało również problemy w jej życiu zawodowym, kiedy miała problemy z odnalezieniem się w pracy, gdy czuła silny lęk przed telefonami. Działanie pozwanej spowodowało też negatywne skutki w sferze zdrowia powódki.

W obliczu reakcji rodziny, klientów firmy powódki, znajomych powódki, lokalnej społeczności, opisanych przez powódkę i jej córki, siostrę i koleżankę to ogłoszenie niewątpliwie spowodowało naruszenie dóbr osobistych powódki, jakimi jest wizerunek, dobre imię, cześć, zdrowie. Wobec powyższego ustalenia Sąd doszedł do przekonania, iż żądanie powódki w zakresie roszczenia niemajątkowego było uzasadnione. W niniejszej sprawie powódka wniosła o nakazanie pozwanej złożenia w stosunku do powódki do jej wiadomości oświadczenia o określonej treści w pozwie pkt 2. Sąd biorąc przepis art. 24 § 1 k.c. uwzględnił w całości roszczenie niemajątkowe.

Odnosząc się do wysokości zadośćuczynienia Sąd I instancji wskazał, że powyższe roszczenie ma swoje źródło w art. 448 k.c. Przy ocenie, jaka suma jest, w rozumieniu powołanego przepisu, odpowiednia tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, należy mieć na uwadze rodzaj dobra, które zostało naruszone oraz charakter, stopień nasilenia i czas doznawania przez osobę, której dobro zostało naruszone, ujemnych przeżyć psychicznych spowodowanych naruszeniem. Zadośćuczynienie ma mieć przede wszystkim charakter kompensacyjny, wobec czego jego wysokość nie może stanowić zapłaty symbolicznej, lecz musi przedstawiać ekonomicznie odczuwalną wartość. Jednocześnie wysokość ta nie może być nadmierną w stosunku do doznanej krzywdy. W ocenie Sądu I instancji kwota 50 000,00 zł jest adekwatna do stopnia dokonanego naruszenia, jego charakteru i ciężaru gatunkowego oraz wystarczająca do usunięcia jego skutków. O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c. O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 100 i 102 k.p.c.

Powyższy wyrok w zakresie pkt 1, 2 i 4 zaskarżył pozwany. Pozwany zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. Naruszenie przepisów prawa procesowego tj. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i dokonanie ustaleń faktycznych w sposób sprzeczny z zasadami logicznego rozumowania oraz ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, co skutkowało przyjęciem, że:

a) od połowy marca 2010 r. zaczęły się pojawiać telefony do powódki, których było około 20 od różnych mężczyzn, dzwoniących o różnych porach w dzień i w nocy dopytujących się o usługi erotyczne,

b) przez lokalną społeczność Powódka była nazywana jako osoba nie przestrzegająca obyczajów, nazywano ją cicha woda brzegi rwie, mówiono że założyła działalność gospodarczą branży dekoratorskiej, aby ukrywać faktyczną działalność branży erotycznej, pomimo, że żaden z przedstawicieli lokalnej społeczności nie był przesłuchiwany,

c) powódka w związku z zaistniałą sytuacją zażywała leki uspokajające, miała lęk przed telefonami i z tego powodu zrezygnowała ze swojej działalności gospodarczej, podczas gdy powódką na tę okoliczność nie przedstawiła obiektywnego i miarodajnego dowodu w sprawie, którym mógłby być dowód z opinii biegłego lub dokumentacja medyczna,

d) po napisaniu przez powódkę wiadomości e-mail na początku maja 2010 r. o usunięcie informacji z Internetu nie było ze strony pozwanego odzewu,

e) z uwagi na lęk przed kontaktami telefonicznymi musiała zrezygnować z pracy jako agent nieruchomości oraz pracy w salonie meblowym, podczas gdy powódka nie przedstawiła na tę okoliczność obiektywnego i miarodajnego dowodu w sprawie,

f) Powódka udowodniła zasadność zadośćuczynienia a tym samym, że udowodniła dużą krzywdę jakiej doznała w sferze zawodowej, rodzinnej, towarzyskiej i zdrowotnej, pomimo, że w aktach sprawy brak dowodów potwierdzających twierdzenia Powódki w tym zakresie, a sam dowód z zeznań powódki, z którym nie korespondują żadne inne dowody jest dowodem niewystarczającym,

2. Błąd w ustaleniach faktycznych, które miały wpływ na treść rozstrzygnięcia polegający na przyjęciu, że w wyniku publikacji przez Pozwanego niezgodnych z prawdą informacji dotyczących Powódki zostały naruszone jej dobra osobiste, podczas gdy prawidłowe ustalenia faktyczne powinny prowadzić do wniosku, że to w związku z publikacją danych na stronie (...) doszło do naruszenia dóbr osobistych Powódki;

3. Naruszenie przepisów prawa procesowego tj. art. 217 k.p.c. w zw. z art. 236 k.p.c. poprzez pominięcie dowodu z rejestru połączeń przychodzących na numer (...) w okresie od dnia 10 marca 2010 r. do dnia 11 maja 2010 r. w godzinach pomiędzy 22.00 a 6.00 wraz z wnioskiem o zwrócenie się do (...) Sp. z o.o., które to naruszenie miało istotny wpływ na treść orzeczenia;

4. Naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. 448 k.c. w zw. z art. 24 k.c. poprzez jego błędne zastosowanie i poprzez błędną ocenę, że dla Powódki odpowiednim do rozmiaru krzywdy zadośćuczynieniem jest kwota 50 000,00 zł;

5. Naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 448 k.c. poprzez jego błędne zastosowanie i zasądzenie odsetek od zadośćuczynienia od dnia 20 maja 2011 r. do dnia zapłaty, uznając, iż z tą datą strona pozwana miała możliwość ustalenia wysokości i wypłaty zadośćuczynienia, podczas gdy ustalenia dotyczące rozmiaru szkody i związanego z tym zadośćuczynienia z tytułu naruszenia dóbr osobistych zostały dokonane przede wszystkim w toku postępowania przed Sądem I instancji, a ostateczna konkretyzacja kwoty nastąpiła w chwili ogłoszenia wyroku.

Mając na uwadze powyższe pozwany wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów postępowania sądowego za obie instancje, w tym kosztów zastępstwa prawnego. W przypadku uznania, iż nie ma podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku pozwany wniósł o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja częściowo zasługiwała na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż postępowanie apelacyjne - chociaż jest postępowaniem odwoławczym i kontrolnym - zachowuje charakter postępowania rozpoznawczego. Sąd drugiej instancji ma zatem pełną swobodę jurysdykcyjną, ograniczoną jedynie granicami zaskarżenia. W szczególności Sąd II instancji może zmienić ustalenia faktyczne stanowiące podstawę wydania wyroku sądu I instancji bez konieczności przeprowadzenia postępowania dowodowego uzasadniającego odmienne ustalenia (wyr. SN z 4.10.2007 r., V CSK 221/07, Legalis). Uprawnienie to w przypadku dowodów z zeznań świadków czy też z przesłuchania stron jest uzasadnione w szczególności wówczas, gdy dowody te mają jednoznaczną wymowę, a ocena sądu I instancji jest oczywiście błędna to znaczy wykroczyła poza granice zakreślone w art. 233 § 1 k.p.c.

Sąd Apelacyjny nie podziela następujących ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd Okręgowy i związku z powyższym eliminuje jej z podstawy faktycznej rozstrzygnięcia:

- a) że powódka spotykała się w swoim środowisku z negatywnymi ocenami w związku z opublikowaniem przez pozwanego nieprawdziwych informacji, dotyczących prowadzenia przez powódkę działalności w branży erotycznej,
- b) na skutek publikacji powódka była podejrzewana przez męża i dzieci o zdradę małżeńską,
- c) na skutek publikacji powódka miała lęk przed odbieraniem telefonów i była zmuszona zakończyć prowadzoną przez siebie działalność gospodarczą.

W pozostałym zakresie Sąd II instancji podziela ustalenia faktyczne Sądu I instancji i przyjmuje je za własne.

W ocenie Sądu odwoławczego poczynienie wskazanych powyżej ustaleń faktycznych zostało dokonane z naruszeniem art. 233 § 1 k.p.c. Zgodnie z powyższym przepisem Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału.

Sąd ma obowiązek wyprowadzenia z zebranego w sprawie materiału dowodowego wniosków poprawnych logicznie. Zastrzeżona dla sądu swobodna ocena dowodów nie opiera się na ilościowym porównaniu przedstawionych przez świadków i biegłych spostrzeżeń oraz wniosków, lecz na odpowiadającym zasadom logiki powiązaniu ujawnionych w postępowaniu dowodowym okoliczności w całość zgodną z doświadczeniem życiowym (wyr. SN z 20.3.1980 r., II URN 175/79, OSNC 1980, Nr 10, poz. 200). Jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadził wnioski logicznie poprawne i zgodne z zasadami doświadczenia życiowego, to taka ocena dowodów nie narusza zasady swobodnej oceny dowodów przewidzianej w art. 233 KPC, choćby dowiedzione zostało, że z tego samego materiału dałoby się wysnuć równie logiczne i zgodne z zasadami doświadczenia życiowego wnioski odmienne (wyr. SN z 27.9.2002 r., IV CKN 1316/00, Legalis). Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona (wyr. SN z 27.9.2002 r., II CKN 817/00, Legalis; wyr. SN z 16.12.2005 r., III CK 314/05, OwSG 2006, Nr 10, poz. 110).

W ocenie Sądu odwoławczego wskazane powyżej ustalenie faktyczne nie znajdują dostatecznego oparcia w zgromadzonym materiale dowodowym. Odnosząc się do ustalenia faktycznego z pkt a) wskazać należy, że ustalenie to zostało oparte na podstawie zeznań powódki, która wskazała, że „Ogólnie nazywano mnie w środowisku, że cicha woda brzegi rwie. Mówiono, że założyłam tę działalność, żeby się ukrywać. Mówiono, że w każdym zdaniu jest nutka prawdy. Były to zdania znajomych z którymi pracowałam wcześniej. Wypowiedzi, które dotarły do mnie było ich ze cztery”. (k. 498)

W ocenie Sądu odwoławczego zeznania powódki w tym zakresie nie zasługują na danie im wiary, albowiem po pierwsze są one sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego. Trudno uznać, że osoba, która miałaby prowadzić działalność polegającą na świadczeniu usług towarzyskich ogłaszała się w Internecie podając swoje imię i nazwisko. Z tego powodu dla każdego postronnego obserwatora wiarygodność tego typu ogłoszenia jest ograniczona. W związku z powyższym w ocenie Sądu odwoławczego jest mało wiarygodne, aby tak podana informacja mogła wywołać rzeczywiste mylne wyobrażenie i to wśród osób, które powódkę znały. Po drugie zeznania powódki są bardzo ogólnikowe i nie zostały poparte żadnymi innymi dowodami. Powódka zeznała, że negatywne opinie na jej temat pojawiły się wśród jej znajomych z poprzedniego miejsca pracy. Wobec powyższego powódka miała możliwość powołania konkretnych osób, które potwierdziłyby jej relację. Powódka natomiast nie powołała żadnego świadka, który wiedzę o umieszczeniu w Internecie informacji naruszającej jej dobre imię powzięłaby nie od powódki, ale właśnie bezpośrednio z Internetu.

Odnosząc się do ustalenia faktycznego z pkt b) wskazać należy, że powyższe ustalenie faktyczne zostało oparte na zeznaniach powódki w których wskazała, że „Mój mąż i dzieci uważały, że mam jakiegoś mężczyznę. Mąż myślał, że zdradzam go”. Same zeznania powódki, które stanowią jedyny dowód na tę okoliczność są bardzo ogólnikowe i tym samym bardzo mało wiarygodne. Nie wskazują na podstawie jakich okoliczności w jakich sytuacjach była podejrzewana o zdradę przez członków swojej najbliższej rodziny. Czy na przykład z uwagi na otrzymywanie głównie w nocy licznych telefonów? Co wydają się mało prawdopodobne z uwagi na to, że o otrzymywaniu tych telefonów powódka poinformowała prawie natychmiast osoby ze swojego najbliższego otoczenia, które następnie pomagały jej w usunięciu naruszających jej dobre imię wpisów. Czy z uwagi na samo opublikowanie na stronie pozwanego nieprawdziwej zniesławiającej ją informacji. Co również wydają się mało prawdopodobne, aby ktoś z najbliższych osób dla powódki posądził ją o świadczenie usług towarzyskich na podstawie ogłoszenia, w którym podałaby swoje prawdziwe imię i nazwisko. Ponadto powyższa okoliczność (to jest dotycząca wysuwania wobec powódki podejrzeń o zdradę) nie została potwierdzona, ani przez świadka A. H., ani przez świadka J. H. (córkę pozwaną). Natomiast wniosek o przeprowadzenie dowodu z przesłuchania męża powódki, który również mógłby zeznawać na tę okoliczność nie został w ogóle zgłoszony.

Odnosząc się do ustalenia faktycznego z pkt c) w ocenie Sądu odwoławczego powódka nie wykazała, aby otrzymywane telefony wywołały u powódki strach przed odbieraniem telefonów i z tego powodu musiała zakończyć prowadzoną przez siebie działalność gospodarczą. Jak zeznawała sama powódka w sumie otrzymała około 20 telefonów w

odpowiedzi na jej fałszywie umieszczenie ogłoszenia na stronie (...) po czym zrezygnowała z numeru podanego w ogłoszeniu i telefony tego typu skończyły się. W związku z powyższym lęk i obawy które powódka miała rzekomo odczuwać w sytuacjach kiedy musiała odbierać telefony są bardzo mało wiarygodne, albowiem nie dysponowała wówczas już numerem telefonu na który takie połączenia otrzymywała. Na okoliczność mającego u niej rzekomo wystąpić rozstroju zdrowia nie przedstawiła dowodów np. w postaci dowodów z dokumentacji medycznej. Powódka nie wskazała, aby korzystała z pomocy lekarza, psychologa czy terapeuty. Jednocześnie wskazać należy, że na okoliczność związku przyczynowego między naruszeniem jej dóbr osobistych a rozstrojem zdrowia powódka powinna powołać dowód z opinii biegłego. Zgłoszony przez nią wniosek o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego psychologa i psychiatry w piśmie z dnia 14 lutego 2013 r. złożonym do Sądu w dniu 15 marca 2013 r. (k. 200), a więc po trzech latach od zdarzenia nie zasługiwał na uwzględnienie. Biegły dokonując ustaleń faktycznych w zakresie wpływu naruszenia dóbr osobistych powódki a jej stanem zdrowia psychicznego mógłby się oprzeć jedynie na relacji powódki odnośnie swojego stanu zdrowia sprzed trzech lat, co czyniło niecelowym przeprowadzanie tego dowodu.

Zgodnie z art. 6 k.c. dowód faktu obciąża stronę, która na ten fakt się powołuje, konsekwencją nie sprostania ciężarowi dowodowemu jest pominięcie danego faktu w ustaleniach faktycznych Sądu. W ocenie Sądu odwoławczego powódka nie udowodniła okoliczności faktycznych wymienionych w punktach a) – c) i tym samym nie mogły one stanowić podstawy rozstrzygnięcia.

Nie zasługiwały na uwzględnienie pozostałe zarzuty dotyczące nieprawidłowego ustalenia stanu faktycznego w sprawie. W szczególności Sąd I instancji prawidłowo ustalił, że w okresie od połowy marca 2010 r. zaczęły się pojawiać telefony do powódki, których było około 20 od różnych mężczyzn o różnych porach dnia i nocy, dopytujących się o usługi erotyczne. W tym zakresie ustalenie zostało poczynione na podstawie prawidłowej oceny zgromadzonych dowodów w sprawie to jest zeznań powódki jak i innych świadków. Zarzuty podnoszone w tym zakresie przez pozwanego mają charakter jedynie polemiki z prawidłowo dokonаныmi ustaleniami Sądu I instancji. Sąd prawidłowo ustalił również, że powódka otrzymywała telefony z uwagi na fałszywą informację umieszczoną na stronach internetowych pozwanej, a nie na stronie (...) Wskazać należy, że informacja zniesławiająca powódkę pojawiała się w wyszukiwarce (...) na skutek umieszczenia takiej informacji przez pozwanego na swojej stronie internetowej, co nie było kwestionowane w toku całego postępowania sądowego przez żadną ze stron.

Mając na uwadze powyższe nie ulega wątpliwości, że pozwany dopuścił się naruszenia dóbr osobistych powódki poprzez umieszczenie na swojej stronie internetowej nieprawdziwej informacji, zniesławiającej powódkę i prowadzącej do naruszenia jej dobra osobistego w postaci czci oraz zdrowia. Zgodnie z art. 448 k.c. w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę lub na jego żądanie zasądzić odpowiednią sumę pieniężną na wskazany przez niego cel społeczny, niezależnie od innych środków potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia.

Dokonując wykładni pojęcia „sumy odpowiedniej” należy stwierdzić, iż pojęcie to w istocie ma charakter niedookreślony, niemniej jednak w judykaturze wskazane są kryteria, którymi należy się kierować przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia. Zadośćuczynienie ma mieć przede wszystkim charakter kompensacyjny, wobec czego jego wysokość nie może stanowić zapłaty symbolicznej, lecz musi przedstawiać jakąś ekonomicznie odczuwalną wartość. Jednocześnie wysokość ta nie może być nadmierną w stosunku do doznanej krzywdy, ale musi być „odpowiednia” w tym znaczeniu, że powinna być - przy uwzględnieniu krzywdy poszkodowanego - utrzymana w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa (por. wyrok SN z dnia 28 września 2001r., III CKN 427/00, Lex Polonica Maxima)

Sąd Apelacyjny zmieniając wysokość zasądzzonego świadczenia, nie kwestionuje tego, że określenie wysokości zadośćuczynienia za doznaną krzywdę stanowi istotne uprawnienie sądu merytorycznie rozstrzygającego sprawę w I instancji, który przeprowadzając postępowanie dowodowe - może dokonać wszechstronnej oceny okoliczności sprawy. W zaistniałej sytuacji jednakże zmiana w sposób istotny podstawy faktycznej rozstrzygnięcia przez sąd odwoławczy uzasadniała zmianę wysokości zasądzzonego już zadośćuczynienia. Zasądzone zadośćuczynienie było zupełnie nieadekwatne do rozmiaru ostatecznie wykazanych ujemnych następstw po stronie powódki (krzywdy).

Podkreślić należy, że zadośćuczynienie z art. 448 k.c. ma przede wszystkim charakter kompensacyjny i tym samym jego wysokość musi być adekwatna do rozmiaru doznanej krzywdy. Biorąc zatem pod uwagę całokształt okoliczności tej sprawy Sąd Apelacyjny uznał, że zasadnym jest obniżenie zasądzonego zadośćuczynienia do kwoty 5 000 zł.

Jednocześnie wskazać należy, że nie zasługiwał na uwzględnienie zarzut naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 448 k.c. poprzez jego błędne zastosowanie i zasądzenie odsetek od zadośćuczynienia od dnia 20 maja 2011 r. do dnia zapłaty.

Zobowiązanie do zapłaty zadośćuczynienia pieniężnego, przewidzianego w art. 448 k.c., ma charakter bezterminowy, stąd też o przekształceniu go w zobowiązanie terminowe decyduje wierzyciel przez wezwanie dłużnika do wykonania. Nie ma przy tym znaczenia, że przyznanie zadośćuczynienia jest fakultatywne i zależy od uznania sądu oraz poczynionej przez niego oceny konkretnych okoliczności danej sytuacji, poszkodowany bowiem może skierować roszczenie o zadośćuczynienie bezpośrednio do osoby ponoszącej odpowiedzialność. Obecnie w orzecnictwie prezentowane jest jednoznaczne stanowisko, że odsetki od zasądzonego zadośćuczynienia należy liczyć od dnia wezwania dłużnika do jego zapłaty. Wynika to z faktu, że wyrok zasądający zadośćuczynienie nie ma konstytutywnego charakteru. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 2006 r., V CSK 266/06, opubl. Legalis). Mając na uwadze powyższe odsetki od przyznanego zadośćuczynienia to jest kwoty 5 000,00 zł należą się powódce od dnia wezwania pozwanego do zapłaty to jest od dnia 20 maja 2011 r.

Z tego względu na podstawie art. 386 § 1 k.p.c., uwzględniając częściowo apelację pozwanego Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok w tym zakresie oraz w części dotyczącej rozstrzygnięcia o kosztach procesu, rozdzielając je stosunkowo między stronami na podstawie art. 100 k.p.c. w równych częściach, mając na uwadze, że roszczenie powódki w zakresie samego faktu naruszenia jej dobra osobistego zasługiwało na uwzględnienie natomiast jedynie częściowo, w zakresie kwoty 5 000,00 zł zasługiwało na uwzględnienie jej roszczenie majątkowe. Apelację pozwanego w pozostałym zakresie należało na podstawie art. 385 k.p.c. oddalić.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c. znosząc je wzajemnie pomiędzy stronami.